

Goddank, tante was nog steeds tevreden ! De zusters zorgden zo liefderijk voor haar Och wat een verschil bij die Braatvissen ! Die mochten dan ook niets meer erven, hoewel zij vroeger bedacht waren geweest met een oud salamander-kachelkje en twe rottingstoelen. Ze hadden meer dan genoeg aan dat gestolen speldje ! Wat een gemene schepsels toch ! En dan zo vroom; elke Zondag naar de kerk

De neef rookte tussen die bekentenissen door. Hij bleef koffiedrinken, wat tante extra betalen moest. „Neem 't er maar goed van, hoor Bert,” teemde tante. „Lekker rookvlees, of doe er anders wat kaas op. En bedien je goed van boter, 't kost 'etzelfde. Schenk me nog maar eens een kopje koffie in.”

Het smaakte hem intussen maar zo-zo; hij was altijd, zo lang hij zich uit zijn jeugd herinnerde, vies geweest van het eten met tante samen.

Na het koffiemaal zeide zij opeens, terwijl ze hem strak aanzag:

„Bert, ik heb er over gedacht om over te gaan”

Hij moest zich eerst even bedenken; maar toen begreep hij.

„U hebt groot gelijk, tante. Dan past u meer bij de omgeving aan. U bent toch al eens van Hervormd tot Doopsgezind overgegaan.”

„Vin-je 't heus niet verkeerd of gek van me?” vroeg ze argwanend.

„Integendeel,” antwoordde neef, „het Katholicisme is een geloof dat veel steun geeft. 't Zal voor u een troost zijn; daar ben ik zeker van.”

Tante Loe voelde zich blijkbaar opgelucht. Rustiger teemde ze:

„D'r zijn er tegenwoordig al meer overgegaan, Freederik van Eeden toch ook”

„O,” zei neef, „u bent in goed gezelschap. Mij lijkt het heel verstandig van u”

Zij vertelde dat ze er al met de eerwaarde Moeder over gesproken had, en die met den Pastoor. Zij zou dan les krijgen in den Kathecismus.

Toen hij vóór zijn vertrek — omstreeks drie uur, om voor 't eten weer in de stad te zijn — de Moeder in de gang nog even sprak, deelde zij hem mee dat ze over tante's besluit erg verheugd was, want ze had eigenlijk geen protestantse dame mogen opnemen. Dit was haar uit het Moederklooster in Brabant bericht. Maar nu kon tante blijven. Het was den neef een zwaar pak van zijn gemoed.

Uit een brief vernam hij dat het grote feit gebeurd was. En in de volgende vakantie vertelde tante met voldoening allerlei bijzonderheden. 't Was zo mooi geweest; alle dames in 't Gesticht waren onder den indruk gekomen. In de kapel had tante de H. Kommunie ontvangen. De Pastoor was zo'n vriendelijk mens, maar wat ziekelijk. En de Kapelaan was ook zo'n lieve man, met zulke moje røde wangen. Zij was altijd vroeg in de Mis, soms de eerste van alle dames, en dan lag zij al te bidden. Zij wist nu alles precies: wat de geheimen van den Rozenkrans waren en het